

A close-up portrait of a woman with vibrant red hair, looking slightly downwards. Her face is painted with white skull makeup, featuring dark eye sockets, a black nose, and a mouth with visible teeth. She has a small nose ring and is wearing a dark, textured garment. The background is a dark, moody blue.

WAMPIRIADA

MARIUSZ POŹNIAK

MARIUSZ POŻNIAK

WAMPIRIADA

© Copyright by
Mariusz Pożniak & e-bookowo
Zdjęcie na okładce: Daniel Chorup
www.danielchorup.com
Projekt okładki:
Daniel Chorup & e-bookowo

ISBN 978-83-7859-318-8

Wydawca: Wydawnictwo internetowe e-bookowo
www.e-bookowo.pl
Kontakt: wydawnictwo@e-bookowo.pl

PATRONAT MEDIALNY

Blood Luna
BIBLIOTEKA WAMPIRA

Wszelkie prawa zastrzeżone.
Kopiowanie, rozpowszechnianie części lub całości
bez zgody wydawcy zabronione
Wydanie I 2014

[Kup książkę](#)

„Ach! nie chciej zmarłych budzić!”

**Gottfried August Burger, „Lenora”
tłumaczyła Jadwiga Gamska - Łempicka**

PRELUDIUM (NOSFERATU¹)

*„Pieśń ma była już w grobie, już chłodna, -
Krew poczuła – spod ziemi wygląda –
I jak upiór powstaje krwi głodna:
I krwi żąda, krwi żąda, krwi żąda.”*

Adam Mickiewicz, „Dziady, Poema”

Żegnaj, słońce, mój rewersie,
który tkwisz w sercu jak drzazga,
tyś wyrocznią było dla mnie,
dziś zaś rajem utraconym.

Witaj, luno, oko nocy,
któraś dziecię wykarmiła
jak wilczyca własny pomiot,
bielmem więdźmy mi matkujesz.

Witaj, burzo, rozwichrzona
niby furkot pterozaurów,
tyś jest moim pandemonium,
jako teraz i na wieki.

22. 04. 2008 r.

¹ Czyli kwalifikowany i pełnoprawny wampir, powstały z żywego trupa, który po raz pierwszy skosztował czyjejś krwi.

DRACULA²

„Kiedy opowiadał o dawnych czasach, o ludziach, a szczególnie o wojnach, sprawiał wrażenie bezpośredniego uczestnika tamtych wydarzeń.(...) Długimi krokami przemierzał komnatę wzdłuż i wszerz, szarpał swoje bujne wąsy, brał w rękę różne przedmioty, ściskając je w mocnych dłoniach, jak gdyby chciał je rozgnieść.

Bram Stoker, „Drakula”, tłumaczył Grzegorz Kula

Wiatr rozpaczał jak niebożę
wśród klów Karpat, szarpiąc wzdęte
cielska cumulonimbusów
wilki wyły zaś w wąwozach
swą hosannę księżycową.

Leżę w sarkofagu wspomnień,
które, jak gacki, się tłoczą,
w złotogłowiach zaśnieżonych,
niby całun Zbawiciela,

pod spłóviałym w herbie smokiem.

² Vlad Tepes, czyli „Wbijający na pal”, „Palownik” bardziej znany jako Dracula, „Syn smoka”. Zyskał sobie przydomek Tepes, ponieważ jego ulubioną metodą pozbywania się jeńców wojennych, niełojalnych poddanych, bojarów i generalnie każdego, kto ośmielił mu się przeciwstawić, było nabijanie na pal, które jednakże nieraz miało znaczenie czysto strategiczne, np. w 1460 roku widok 20 000 ciał tureckich jeńców, gnijących na palach pod Targoviste do tego stopnia przeraził żołnierzy tureckiej armii, że ci zrezygnowali z podbijania Wołoszczyzny. Książę Vlad był despotą, a zarazem obrońcą Zachodu i chrześcijaństwa przed niewiernymi - Turkami.

Oto moja hagiografia:
rosły pale w cieniu krzyży,
niczym grzyby w deszczu krwistym,
ustawieni w zwartym szyku
wyprężali pierś niewierni.

Będąc mumią zmartwychwstałą,
jestem teraz niby Mesjasz
w paranteli samozwańczej,
bo też miałem swą Golgotę,
gdy miłość przyszło mi stracić³

23. 08. – 24. 11. 2007 r. – 10. 02. 2011 r.

³ Do kreacji tego wiersza w równym stopniu przyczyniła się powieść Brama Stokera „Drakula”, jak i ekranizacje tejże, poczynawszy od filmów z Belą Lugosi w roli tytułowej, przez „Nosferatu” Herzoga, ale przede wszystkim kultowy obraz Francisa Forda Coppoli z Gary Oldmanem w roli hrabiego, króla wampirów. W pamięci widza na długo pozostaje jedno z początkowych ujęć filmu, kiedy to Vlad, utraciwszy wiarę i nadzieję po samobójczej śmierci ukochanej, bluźni wszechmocnemu Bogu i przeklina go, by dopełniając swojego potępienia wbić miecz w krucyfiks, z którego fontanną wytryśnie krwisty źródło. Wątek tragicznej miłości w powieści jest ledwie naszkicowany, trwa jakby w zawieszeniu; czytelnik raczej musi się go domyślać. Coppola poszedł dalej, rozumiejąc lepiej intencję pisarza niż nawet sam Bram Stoker. Uczucie hrabiego Draculi i Miny Murray staje się opoką, na której reżyser buduje swój mroczny i romantyczny obraz. Wszystko zaś jest okraszone podniosłą i adekwatną do treści filmu muzyką Wojciecha Kilara.

HRABIA VARDALEK⁴ **(EPISTOŁA MIŁOSNA)**

„Kiedy Vardalek przebywał poza domem, Gabriel wciąż pytał o niego i rozmawiał o nim. Wówczas wydawał się, iż odzyskuje swoją dawną żywotność i ducha. Vardalek powracał zawsze wyglądając dużo starzej, zmizerniały i znużony. Gabriel pędził, żeby się z nim spotkać i pocałować go w usta.”

**Eric Stenbock, „Prawdziwa historia wampira”,
tłumaczył Mariusz Poźniak**

Mój drogi chłopcze, tęskno mi
do Ciebie niewysłownienie,
ledwie dni parę Cię nie widzę,
a już serce wykrwawione
i głodne niby wilk zimą.

Najdroższy, cieknie mi ślinka
na samą myśl o tokaju,
co tak uderzył mi do głowy,

⁴ Postać literacka, która wyszła spod pióra Erica hrabiego Stenbocka („The True Story of a Vampire”). „W utworze tym niesamowity hrabia Vardalek uwodzi młodziutkiego polskiego chłopca Gabriela Wrońskiego, który zresztą chętnie poddaje się owej perwersyjnej grze, płacąc za udział w niej wiecznym zbawieniem i doczesnym żywotem. W tej niezwyklej historii mieszają się precyzyjnie przez autora splecione homoseksualizm, pedofilia i kazirodstwo, gdyż w chłopaku zakochana jest również jego rodzona siostra, z przerażeniem obserwująca przemiany, jakim podlega gwałtownie dojrzewający braciszek.” (Witold Jabłoński, „Jak kochają wampiry?”) Węgierski hrabia pojawia się obok innych niesławnych krwiopijców w powieści amerykańskiego pisarza Kima Newmana „Anno Dracula”, „obsadzony” w roli perwersyjnego węzowatego monstrum.

WAMPIRIADA

czarując me podniebienie
wybredne jak czujny kiper.

Mój paniczu pięknooki,
w pamięci wciąż pielęgnuję
Twój anielski wyraz twarzy⁵
i usta różowe w sam raz
do całusów, jak i pieśni.

Tyś gwiazdą zaranną życia
w prosektorium mojej duszy,
ach! cóż to będzie za radość,
kiedy znów zmierzwię Twe włosy
czarne niby krucze skrzydła.

Z miłością, co nie umiera,
zawsze Twój
Vardalek.

21. 01. 2010 r.

⁵ Pozwoliłem sobie sparafrazować sformułowania, których Oskar Wilde używał w dwuznacznych listach do lorda Alfreda Douglasa. (Patrz: Jan Parandowski, „Król życia”)

HRABIA DE SAINT GERMAINE⁶

„Pisał o nim Wolter: To człowiek, który nigdy nie umiera i który wie wszystko (...) Horace Walpole mówił o nim jako o Włochu albo Hiszpanie, albo Polaku (...) Występował pod rozmaitymi nazwiskami, jako Surmont w Brukseli, Welldone w Lipsku, markiz de Aymar, (...) hrabia Soltykow. (...) W 1762 roku widzimy go w Rosji...”

**Umberto Eco, „Wahadło Foucaulta”,
tłumaczył Adam Szymanowski**

Drogi druhu mój, Wolterze,
czas mi Wersal już opuścić,
wiesz, że w miejscu nie usiedzę,
wciąż spragniony nowych wrażeń,
tak jak wiedzy niezbadanej.

Tutaj nic mnie dziś nie trzyma,
prócz retort i alembiku,
ty zrozumiesz mnie wszak świetnie,
jako światły człowiek pióra,
co nie ustrzegł się infamii.

⁶ Ta bez wątpienia tajemnicza i historyczna postać, wokół której narosło już krocie legend, inspirowała zarówno wszelkiej maści mistyków i poszukiwaczy tajemnic, jak i artystów i pisarzy. Pojawia się m.in. w powieści Umberto Eco „Wahadło Foucaulta”, jako równie enigmatyczna persona tytułująca się hrabią Aglie’em oraz w „Hotelu Transylwania” autorstwa Chelsea Quinn Yarbro, gdzie hrabia przedstawiony jest jako wampir ratujący przed potwornie zdeprawowanymi libertynami niewinną dziewczynkę. Jak zauważa pisarka ostatniej z wymienionych powieści: „Kimkolwiek był, udało mu się zaintrygować wszystkich na bardzo długi czas, a tajemnica nie została rozwiązana do dzisiaj”. A czy w istocie korespondował z Wolterem? A dlaczego by nie?